

Arrest

**nr. 98 433 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013 en op arrest nr. 96 085 van 30 januari 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 april 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 augustus 2012.

1.3. Op 17 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Shomarzai, district Paghman, provincie Kaboel. Uw broer A.(...) K.(...) werkte als ingenieur bij verschillende buitenlandse bedrijven. Het laatste jaar werkte hij voor Asia Construction Company. In 2011 begon u voor dit bedrijf te werken als security guard van uw broer. Nadat u vijftien of twintig dagen met uw broer samenwerkte, kregen jullie een dreigbrief van de taliban. Uw broer had eerder al twee dreigbrieven gekregen van de taliban, maar had deze niet ernstig genomen. In die laatste brief werden uw broer en u bedreigd dat ze jullie zouden doden, indien jullie niet zouden stoppen met werken voor de Amerikanen. Vijftien of achttien dagen nadat jullie de laatste brief kregen, reden jullie naar huis. Toen jullie aan de brug kwamen om naar huis te rijden, zagen jullie daar vier mannen. Uw broer reed op de mannen af en zei u dat u uit de wagen moest springen en naar huis vluchten. U sprong in de rivier en rende naar huis. U hoorde drie geweschoten, maar weet niet waarop geschoten werd. Toen u thuiskwam, vertelde u uw vader over het incident en hij keerde terug naar de plaats van het incident. De wagen en uw broer waren er niet meer toen uw vader aankwam. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van uw broer. U verstopte zich gedurende twaalf dagen in uw woning. Daarna nam uw vader u mee naar een smokkelaar in Company Bazar en u bent met de smokkelaar naar België vertrokken op 15 jadi 1390 (5 december 2011). U kwam in België aan op 26 februari 2012 en vroeg hier de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara's van uw vader en uw broer, kopieën van documenten van het werk en de studies van uw broer, uw werkcontract, een dreigbrief van de taliban en negen foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 11). U stelt dat u 17 jaar oud bent en geboren bent op 02/02/1372 (22 april 1993), wat volgens uw verklaringen overeenkomt met 1995. Uit het administratieve dossier (onderzoek in opdracht van de dienst Voogdij) blijkt echter op datum van 21 maart 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd is. U legde voor de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer waarin volgens u vermeld staat dat u 11 jaar oud was in 1385 (2006). Hieruit kan volgens u worden afgeleid dat u op het moment van het verhoor op het CGVS op 1 augustus 2012 volgens uw taskara ongeveer 17 jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan zeven jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-) documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Het hoeft weinig betoog dat voorgaande vaststellingen uw algehele geloofwaardigheid evenmin ten goede komen.

Er moet worden opgemerkt dat u tijdens het verhoor voor het CGVS verklaarde dat u als veiligheidsagent ter bescherming van uw broer zou hebben gewerkt. Uit de vragenlijst die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebt ingevuld, blijkt dat u toen geen melding hebt gemaakt van deze job. Nochtans is u de vraag gesteld wat uw beroep was in Afghanistan. U hebt hierop geantwoord dat u werkte als landbouwer, herder (vragenlijst CGVS, vraag 10). Na confrontatie met deze nalatigheid antwoordde u dat de tolk u zou hebben gezegd dat u het interview kort moest houden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit vormt echter geen verschoningsgrond voor uw tegenstrijdige verklaring over uw job en het niet vermelden dat u als bewakingsagent zou hebben gewerkt, temeer daar dit een

belangrijk element betreft in uw asielaanvraag en een reden vormt voor uw beweerde problemen met de taliban.

U verklaarde vervolgd te zijn door de taliban omwille van uw werk en het werk van uw broer voor een buitenlandse firma.

Er moet worden opgemerkt dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u zou hebben gewerkt voor Asian Construction Company. Er moet worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen hebt afgelegd over uw werk en het werk van uw broer. Zo blijkt uit uw gehoorverslag dat u niet bij benadering kan zeggen wanneer u zou zijn beginnen werken als veiligheidsagent. U stelde dat u begon te werken in 2011 en later stelde u dat het eind van de lente, begin van de zomer zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 2, 5). Dat u niet preciezer kan zeggen wanneer u zou zijn beginnen werken als veiligheidsagent is zeer merkwaardig. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u, die beweert minderjarig te zijn, zou zijn aangeworven als veiligheidsagent op een moment dat u nog maar 16 jaar oud was. Er wordt weliswaar geen geloof gehecht aan uw verklaring dat u nog minderjarig zou zijn, maar gezien u volhoudt wel degelijk minderjarig te zijn en als zestienjarige voor een buitenlands bedrijf te hebben gewerkt, doet deze bewering afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u als beveiligingsagent zou hebben gewerkt voor uw broer in het bedrijf waar hij ook werkte. Het is bovendien weinig aannemelijk dat een buitenlandse firma (u heeft het dikwijls over de 'Amerikanen') minderjarige personen zou tewerkstellen en hierdoor zou riskeren in problemen te komen doordat ze zich zouden bezondigen aan het faciliteren van kinderarbeid in Afghanistan.

Vervolgens zijn uw verklaringen over de manier waarop u voor dit bedrijf zou zijn beginnen werken, weinig overtuigend. U stelde dat u bij Asia Construction Company kon beginnen werken omdat uw broer daar al werkte. Volgens uw verklaringen moest u geen interview afleggen omdat uw broer al met de mensen op het werk had gepraat (gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook uw verklaring dat u geen opleiding of training zou hebben gekregen maar dat men u enkel zou hebben gezegd dat u uw broer moest beschermen, is weinig overtuigend (gehoorverslag CGVS, p. 2). Indien u uw broer moest beschermen en een wapen kreeg, kan er toch worden verwacht dat men u een of andere training zou geven opdat u zou weten wat te doen ingeval van een incident of een gevaarlijke situatie voor u of uw broer. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de beveiliging van het gebouw evenmin weinig overtuigend zijn. Zo zou u volgens uw verklaringen geen badge hebben nodig gehad hebben omdat u toch niet verder kwam dan de ingang. Dat er blijkbaar geen enkele controle bestond van de mensen die naar het bedrijf kwamen is weinig waarschijnlijk en bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat u nooit zou zijn gecontroleerd aan de hand van een werkbadge, ook al ging u niet verder dan een kamer bij de ingang. Dit komt bovendien niet overeen met de inhoud van het contract dat u hebt neergelegd bij uw asielaanvraag en waaruit blijkt dat u een ID badge voor identificatie zou worden gegeven.

Nog moet worden vastgesteld dat uw kennis van het bedrijf waarvoor u zou hebben gewerkt vrij beperkt was, zelfs indien u daar maar twee maanden zou hebben gewerkt. Zo blijkt u niet te weten waar het bedrijf zijn hoofdzetel heeft. U stelde dat het een internationaal bedrijf was, maar wist niet van welk land. Voorts kan u nauwelijks namen geven van andere medewerkers, behalve van de persoon bij wie u het contract zou hebben ondertekend. Nog volgens uw verklaringen was er geen chef van de veiligheid (gehoorverslag CGVS, p. 8) en weet u niet zeker of de ingenieurs een chef hadden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit het werkcontract dat u neerlegde dat u dagelijks rapport moest uitbrengen aan uw overste. Dat u geen chef zou hebben gehad stemt dan ook niet overeen met de inhoud van uw contract waardoor duidelijk blijkt dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten.

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u blijkbaar niet goed op de hoogte bent van de projecten waar uw broer op zijn laatste job aan zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 8), maar wel wist aan welke projecten hij in de andere regio's van Afghanistan zou hebben gewerkt. Er kan immers worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van het recente werk van uw broer, gelet op het feit dat u toen zou hebben samengewerkt met hem.

Vermits er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u als veiligheidsbewaker voor uw broer zou hebben gewerkt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u om deze reden vervolgd zou zijn door de taliban. Dat uw broer drie dreigbrieven zou hebben ontvangen en verdwenen zou zijn kort voor uw vertrek, volstaat echter niet om te besluiten dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren. Temeer daar u weinig op de hoogte bent van wat er mogelijk gebeurd zou zijn met uw broer en dat u noch uw familie geen of weinig moeite hebben gedaan om zich te informeren over wat er met uw broer is gebeurd of om hem terug te vinden (CGVS, p.9). Dat u en uw familie blijkbaar zo weinig interesse aan de dag leggen voor het lot van uw broer, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw

verklaringen in zijn geheel. Dat de buitenlandse firma waar hij voor werkte evenmin contact zou opgenomen hebben met zijn familie na zijn verdwijning is eveneens onwaarschijnlijk.

Bijgevolg wordt door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroeger verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB, "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak)" d.d. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kaboel sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door CEDOCA geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kaboel-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel vanwaar verklaart afkomstig te zijn.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde evaluatie vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt bij uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en broer betreffen uw identiteit en de identiteit van uw vader en broer, maar vormen geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien zijn er omtrent de echtheid van uw taskara twijfels gerezen (zoals eerder al vermeld). Wat betreft de documenten die betrekking hebben op het werk en de studies van uw broer, uw

werkcontract en de dreigbrief van de taliban, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken. Bovendien is nergens in de door u voorgelegde foto's een aanwijzing te bespeuren die u in rechtstreeks verband kan brengen met de buitenlanders in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een correcte toepassing van de taalwetgeving, voert verzoeker aan dat het gehoorverslag niet de weergave is van het gehoor omdat dit gehoor gebeurde door bemiddeling van een tolk Pashtou – Engels terwijl de schriftelijke beweerde weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven. Verzoeker vervolgt dat aan het begin van het gehoor uitvoerig is uitgeweid over het taalgebruik doch dat het verslag van het gehoor de opmerking die toen werd gemaakt door zijn raadsman helemaal niet weergeeft. Hij leidt hieruit af dat dit verslag in die omstandigheden onmogelijk de trouwe weergave kan zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven. Verzoeker vervolgt dat hij op geen enkel ogenblik op voorhand werd ingelicht dat deze Nederlandstalige procedure in het Engels zou verlopen, taal welke zijn raadsman niet geacht wordt voldoende te kennen om nota's te nemen die hem in staat moeten stellen deze naderhand met het schriftelijk verslag te vergelijken. Verzoeker besluit dat de weigeringsbeslissing ten onrechte steunt op beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden die de verwerende partij meent te ontdekken in het verslag van het gehoor van 1 augustus 2012.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 en 48/3 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker vooreerst aan dat reeds herhaaldelijk is gebleken dat de medische testen om de leeftijd aan te tonen het allesbehalve mogelijk maken “met een redelijke wetenschappelijke zekerheid” vast te stellen welke de reële leeftijd is van een persoon met vreemde afkomst en dat de minister van justitie om deze reden reeds herhaaldelijk beslissingen betreffende niet-begeleide minderjarigen heeft herroepen.

Daarnaast meent verzoeker dat niet ernstig kan worden betwist dat de vragenlijst, die voor de Dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld, bedoeld is om zich een eerste gedachte te maken betreffende de motieven van de vlucht uit het land van herkomst en er bij die gelegenheid verteld wordt dat deze zal aangevuld worden ter gelegenheid van een verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker meent dan ook dat het niet past beide documenten tegen elkaar uit te spelen wanneer de tweede verklaring wordt geacht een aanvulling van de eerste te zijn. Verzoeker stelt dat hij werkte als “landbouwer, herder” in het dorp waarvan hij afkomstig was en dat hij zijn job als “lijfwachter” niet echt als een “beroep” beschouwde. Ook heeft hij bij het invullen van de vragenlijst het incident met zijn broer in het voertuig wel degelijk beschreven, weliswaar zeer kort aangezien hem toen geen gelegenheid werd gegeven om daar meer over uit te weiden, aldus nog verzoeker.

Voorts is verzoeker de mening toegedaan dat hem ten onrechte wordt verweten een aantal vage verklaringen te hebben afgelegd over het bedrijf waarvoor hij enkele weken werkte. Hij wijst erop dat zijn taak niet gericht was op de doelstellingen van het bedrijf, doch erin bestond bij te dragen tot de veiligheid van zijn broer. Daarnaast laakt verzoeker dat in de bestreden beslissing een aantal overwegingen te lezen zijn alsof de tewerkstelling van een jonge man van meer dan 16 jaar strafbare “kinderarbeid” zou betreffen, zonder op enige wijze aan te tonen dat de Afghaanse wetgeving de tewerkstelling van een 16-jarige zou verbieden en dit feit de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zou ondermijnen. Dit alles neemt volgens verzoeker niet weg dat hij wel degelijk gevaar loopt omwille van de doodsb bedreigingen die de taliban aan zijn adres heeft gericht. Verzoeker meent dat van een asielzoeker niet mag worden verwacht dat hij tijdens het gehoor en de spanning die daarmee gepaard gaat foutloos kan antwoorden op alle vragen die hem worden gesteld. Het feit dat een asielrelaas op bepaalde punten

ongeloofwaardig overkomt, betekent volgens verzoeker nog niet dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming. Hij vervolgt dat het niet onaannemelijk is dat hij bepaalde namen tijdens het gehoor niet nauwkeurig kon weergeven wanneer hij nog sterk onder de indruk is van de beschuldigingen waarvan hij het voorwerp is. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing een te nauwkeurige waarde wordt gehecht aan de letterlijke tekst van een verklaring. Hij wijst erop dat het gehoorverslag hem niet werd voorgelezen en hij er geen inzage van krijgt zodat hij niet de gelegenheid had om eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames te corrigeren en hij is dan ook van oordeel dat het gehoorverslag hem in deze omstandigheden niet letterlijk kan worden tegengesteld. Waar hem wordt verweten dat hij geen details geeft betreffende de juiste datum van zijn tewerkstelling, wijst verzoeker erop dat hij betreffende deze tewerkstelling wel degelijk documenten voorlegt, zoals zijn arbeidsovereenkomst. Voorts laakt verzoeker dat een aantal van zijn verklaringen tegen hem worden gebruikt terwijl er tijdens het gehoor geen verdere uitleg werd gevraagd. Zo wordt hem verweten dat hij en zijn familie geen belangstelling zouden hebben voor het lot van zijn broer, hetgeen manifest onjuist is. Tot slot wordt in het algemeen getwijfeld aan de authenticiteit van documenten afkomstig uit Afghanistan zonder enig concreet element aan te halen waaruit zou blijken dat er redenen zijn om te twifelen aan de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken, aldus nog verzoeker. Hij wijst er nog op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker rekening dient te worden gehouden met de aanbevelingen ter zake van het UNHCR en hij stelt dat hij wel degelijk een gerechtvaardigde angst heeft voor een onredelijke behandeling.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan zou bevinden in een situatie van willekeurige, onmenselijke en vernederende behandeling aangezien aldaar doodsbedreigingen werden geuit. Daarnaast wijst hij erop dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er een ernstig gevaar bestaat voor corruptie waardoor hij niet kan rekenen op een efficiënte bescherming van de plaatselijke autoriteiten en hij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de taskara's van verzoeker, zijn vader en zijn broer, verzoekers arbeidsovereenkomst, de veiligheidskaart van verzoekers broer, diverse documenten betreffende de studies en tewerkstelling van verzoekers broer, 9 foto's en een dreigbrief met vertaling in het Nederlands, documenten welke allen reeds in de loop van de administratieve procedure werden voorgelegd.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij vasthoudt aan zijn minderjarigheid terwijl uit een onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij met een redelijke wetenschappelijke zekerheid blijkt dat hij op datum van 21 maart 2012 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd is en een afwijking van meer dan zeven jaar tussen de leeftijd vermeld op verzoekers taskara en de medische tests niet als redelijk kan worden aanvaard, (ii) hij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij als veiligheidsagent ter bescherming van zijn broer zou hebben gewerkt, terwijl dit een belangrijk element in zijn asielaanvraag betreft en een reden vormt voor zijn beweerde problemen met de taliban, (iii) hij niet bij benadering kan zeggen wanneer hij zou zijn beginnen werken als veiligheidsagent, het weinig geloofwaardig is dat hij zou zijn aangeworven als veiligheidsagent op een moment dat hij nog maar 16 jaar oud was, zijn verklaringen over de manier waarop hij voor dit bedrijf zou zijn beginnen werken weinig overtuigend zijn, ook zijn verklaring dat hij geen opleiding of training

zou hebben gekregen maar dat men hem enkel zou hebben gezegd dat hij zijn broer moest beschermen weinig overtuigend is, hij evenmin overtuigende verklaringen aflegt over de beveiliging van het gebouw en zijn beweringen geen werkbadge nodig te hebben gehad alsook dat er in het bedrijf waar hij als veiligheidsagent tewerkgesteld zou zijn geweest geen chef van de veiligheid was, niet overeenkomen met de inhoud van het contract dat hij heeft neergelegd en waaruit blijkt dat hem een ID badge voor identificatie zou worden gegeven en dat hij dagelijks rapport moest uitbrengen aan zijn overste, zijn kennis van het bedrijf waarvoor hij zou hebben gewerkt vrij beperkt is en het zeer opmerkelijk is dat hij niet goed op de hoogte is van de projecten waar zijn broer op zijn laatste job aan zou hebben gewerkt maar hij wel wist aan welke projecten zijn broer in de andere regio's van Afghanistan zou hebben gewerkt, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zou gewerkt hebben voor Asian Construction Company en derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij om deze reden vervolgd zou zijn door de taliban, (iv) het feit dat zijn broer drie dreigbrieven zou hebben ontvangen en verdwenen zou zijn kort voor verzoekers vertrek niet volstaat om te besluiten dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, temeer hij weinig op de hoogte is van wat er mogelijk gebeurd zou zijn met zijn broer en hij noch zijn familie weinig of geen moeite hebben gedaan om zich te informeren over wat er met zijn broer is gebeurd of om hem terug te vinden, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat het gehoorverslag niet de correcte weergave is van het gehoor omdat dit gehoor gebeurde door bemiddeling van een tolk Pashtou – Engels terwijl de schriftelijke weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven, lijkt hij er verkeerdelijk vanuit te gaan dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn. Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Het verhoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielloper vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure.

Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het CGVS hebben gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker toont niet aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden aangezien hij nalaat in concreto te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald of foutief genoteerd zouden zijn geweest en welke essentiële gegevens en elementen niet overeenstemmingen met zijn asielmotieven. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in blote beweringen waar hij stelt dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van zijn verklaringen. Ook de stelling als zou het gehoor geen correcte weergave bevatten van de voorafgaande opmerkingen van zijn raadsman betreft een loutere bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat hierin wel degelijk is opgenomen dat verzoekers raadsman het niet eens was met het feit dat de tolk naar het Engels vertaalde en niet naar het Nederlands (administratief dossier, stuk 4, p. 1 en p. 11). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielloper onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een

andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in casu tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens.

2.8. Voorts stelt de Raad vast dat in de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij van 31 maart 2012 het volgende wordt gesteld: *“(...) Overwegende dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 6 maart 2012 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar;*

Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat T.(...) A.(...) S.(...) op datum van 06-03-2012 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd is.”

In zoverre verzoeker deze bevindingen in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

2.9. Waar verzoeker de omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken van zijn job als veiligheidsagent tracht te vergoelijken, stellende dat zijn verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moeten geacht worden een aanvulling te zijn van zijn eerste verklaringen en dat hij werkte als “landbouwer, herder” in het dorp waarvan hij afkomstig was en dat hij zijn job als “lijfwachter” niet echt als een “beroep” beschouwde, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, vormt verzoekers job als beveiligingsagent mede de reden voor zijn beweerde problemen met de taliban, waardoor hij zich genoodzaakt zag zijn land van herkomst te ontvluchten. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *“Mijn broer A.(...) K.(...) werkt voor de Amerikanen. Ongeveer twee maanden voor mijn vertrek naar België kregen we een dreigbrief van de taliban. Er stond in dat mijn broer zijn werk moest stoppen zoniet zouden ze hem vermoorden en mij ontvoeren. Later kwam er nog een tweede en een derde dreigbrief. Ongeveer 12 dagen voor mijn vertrek was ik samen met mijn broer naar huis aan het rijden in de auto. Onderweg werd er op ons geschoten. Ik ben kunnen ontsnappen maar mijn broer is meegenomen door de taliban. Op dit moment weet ik nog altijd niets over hem. Mijn vader besliste uiteindelijk om me uit Afghanistan te sturen. Hij regelde mijn reis.”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element zoals het gegeven dat ook hijzelf voor dezelfde firma als zijn broer werkte en hij om deze reden persoonlijk door de taliban met de dood werd bedreigd, spontaan zou vermelden zo deze feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk element in zijn asielaanvraag, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat deze omissie doet twifelen aan de waarachtigheid ervan, temeer verzoeker tevens weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over zijn werk en het werk van zijn broer en ook zijn kennis over het bedrijf waar zij beiden zouden hebben gewerkt vrij beperkt is.

2.10.1. In zoverre verzoeker meent dat hem ten onrechte wordt verweten een aantal vage verklaringen te hebben afgelegd over het bedrijf waarvoor hij enkele weken werkte en hij er ter vergoelijking van zijn onwetendheden op wijst dat zijn taak niet gericht was op de doelstellingen van het bedrijf, doch erin bestond bij te dragen tot de veiligheid van zijn broer, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verzoeker amper op de hoogte te zijn van

een aantal zaken die rechtstreeks betrekking hebben op zijn job als veiligheidsagent van zijn broer en legt hij hieromtrent daarenboven een aantal ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers bewering dat hij geen interview moest afleggen vooraleer hij bij Asia Construction Company kon beginnen werken omdat zijn broer al met de mensen op het werk had gepraat geenszins geloofwaardig overkomt, dat ook zijn verklaring dat hij geen opleiding of training zou hebben gekregen maar dat men hem enkel zou hebben gezegd dat hij zijn broer moest beschermen weinig overtuigend is, dat hij evenmin overtuigende verklaringen aflegt over de beveiliging van het gebouw, dat zijn beweringen geen werkbadge nodig te hebben gehad alsook dat er in het bedrijf waar hij als veiligheidsagent tewerkgesteld zou zijn geweest geen chef van de veiligheid was, niet overeenkomen met de inhoud van het contract dat hij heeft neergelegd en waaruit blijkt dat hem een ID badge voor identificatie zou worden gegeven en dat hij dagelijks rapport moest uitbrengen aan zijn overste, dat zijn kennis van het bedrijf waarvoor hij zou hebben gewerkt vrij beperkt is en hij zelfs niet kan duiden in welk land het bedrijf zijn hoofdzetel heeft – algemene kennis welke nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht van iemand die beweert er gedurende twee maanden als bewakingsagent te hebben gewerkt –, alsook dat hij merkwaardig genoeg beter op de hoogte is van de projecten waaraan zijn broer in het verleden heeft gewerkt dan van de projecten waar zijn broer op zijn laatste job aan zou hebben gewerkt, toen verzoeker als diens veiligheidsagent zou hebben gefunctioneerd. Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen, die geenszins kunnen worden verklaard door het verweer dat verzoekers taak niet gericht was op de doelstellingen van het bedrijf, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij als veiligheidsagent van zijn broer hebben gewerkt en hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

2.10.2. Deze ongeloofwaardigheid wordt andermaal bevestigd door het gegeven dat verzoeker zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer hij zou zijn beginnen werken als veiligheidsagent en hij nauwelijks namen kan geven van andere medewerkers, behalve van de persoon bij wie hij het contract zou hebben ondertekend. Tevens kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering als zou hij zijn aangeworven als veiligheidsagent op een moment dat hij nog maar 16 jaar oud was.

Opnieuw brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing kunnen ontkrachten.

Waar hem wordt verweten dat hij geen details geeft betreffende de juiste datum van zijn tewerkstelling, wijst verzoeker erop dat hij betreffende deze tewerkstelling wel degelijk documenten voorlegt, zoals zijn arbeidsovereenkomst, en laakt hij dat in het algemeen getwijfeld wordt aan de authenticiteit van documenten afkomstig uit Afghanistan zonder enig concreet element aan te halen waaruit zou blijken dat er redenen zijn om te twijfelen aan de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken. Verzoeker blijkt er derhalve ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen dat hij niet in het bezit was van een werkbadge en dat er in het bedrijf waar hij als veiligheidsagent tewerkgesteld zou zijn geweest geen chef van de veiligheid was, niet in overeenstemming zijn met de inhoud van het door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde arbeidscontract, waardoor ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van dit document. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing “Afghanistan” “*Corruptie en valse documenten*” van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afgaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

In zoverre verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing een aantal overwegingen te lezen zijn alsof de tewerkstelling van een jonge man van meer dan 16 jaar strafbare “kinderarbeid” zou betreffen,

zonder op enige wijze aan te tonen dat de Afghaanse wetgeving de tewerkstelling van een 16-jarige zou verbieden, wijst de Raad er vooreerst op dat het de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te beoordelen en hij hierbij niet moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het ongeloofwaardig is dat een buitenlandse firma (verzoeker heeft het herhaaldelijk over 'de Amerikanen') minderjarige personen zou tewerkstellen en hierdoor zou riskeren in de problemen te komen doordat ze zich zouden bezondigen aan het faciliteren van kinderarbeid in Afghanistan. Het is immers niet omdat de Afghaanse wetgeving kinderarbeid niet strafbaar zou stellen zoals verzoeker lijkt te suggereren, dat dergelijke praktijken worden toegestaan of op goedkeuring kunnen rekenen in het land waar het bedrijf in kwestie zijn hoofdzetel heeft.

In de mate verzoeker nog argumenteert dat van een asielzoeker niet mag worden verwacht dat hij tijdens het gehoor en de spanning die daarmee gepaard gaat foutloos kan antwoorden op alle vragen die hem worden gesteld, benadrukt de Raad vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan dan ook worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad erop dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Bovendien brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee ook rekening. In casu is er echter geen gegeven voorhanden dat spanning verzoeker zou verhinderd hebben om correcte, geloofwaardige en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat een aantal van zijn verklaringen tegen hem worden gebruikt terwijl er tijdens het gehoor geen verdere uitleg werd gevraagd, benadrukt de Raad dat het de taak van de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas voldoende toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat zijn asioldossier had kunnen vervolledigd worden.

Ook verzoekers betoog als zou in de bestreden beslissing een te nauwkeurige waarde worden gehecht aan de letterlijke tekst van een verklaring, dat het gehoorverslag hem niet werd voorgelezen en hij er geen inzage van krijgt zodat hij niet de gelegenheid had om eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames te corrigeren en dat het gehoorverslag hem in deze omstandigheden dan ook niet letterlijk kan worden tegengesteld, kan niet worden aanvaard als afdoende verklaring voor de in de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en onwetendheden. De Raad verwijst in dit verband vooreerst naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.7. Wat betreft verzoekers grief dat hij geen inzage heeft gekregen van het gehoorverslag, wijst de Raad erop dat het recht op inzage uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur enkel geschiedt op aanvraag en dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker mogen inkijken en zij een kopie van sommige stukken uit het dossier, zoals het gehoorverslag, kunnen krijgen door zich te wenden tot de dienst "Advocaten" op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, mogelijkheid waarvan verzoekers raadsman overigens gebruik heeft gemaakt bij schrijven van 23 augustus 2012 (administratief dossier, stuk 1). Verzoeker laat verder na te concretiseren welke eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames in het gehoorverslag hij desgevallend wenste te corrigeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in wezen beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en onwetendheden en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenmin een dienstig verweer vormt om de pertinente motieven van

de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.10.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij als veiligheidsagent voor zijn broer zou hebben gewerkt zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij om deze reden vervolgd zou zijn door de taliban. De motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit het voorgaande, blijven onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11. De overige door verzoeker bijgebrachte en niet onder punt 2.10.2. besproken documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De taskara's van verzoeker, zijn vader en zijn broer betreffen enkel zijn identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet worden betwist, doch vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.8., dient de authenticiteit van verzoekers taskara overigens ernstig te worden betwijfeld. De veiligheidskaart van verzoekers broer en de diverse documenten betreffende de studies en tewerkstelling van zijn broer kunnen, zo deze stukken al authentiek zijn, een aanwijzing vormen van diens beroepsactiviteiten doch hieruit kan geenszins blijken dat verzoeker om deze reden een persoonlijke vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Dit klemt des te meer daar de voorgelegde foto's generlei aanwijzing bevatten die verzoeker rechtsreeks in verband kan brengen met buitenlanders in Afghanistan. Met betrekking tot de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat een dergelijk niet-officieel stuk slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

2.12. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak)*", (update van 14 oktober 2011), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er op dit ogenblik in het district Paghman in de provincie Kaboel, waarvan verzoeker afkomstig is, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Paghman niet betwist en hij geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.15. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS